

Що найгірше, що ви коли-небудь забули?

Можливо, це недосип, але я все частіше заходжу в кімнату і кажу собі – навіщо я знову сюди прийшов? Що мені було потрібно? Однією з найдивніших рис людини є те, що я дуже забудькуватий. Я заздалегідь пишу всі свої проповіді – це все записується, інакше я просто забуду. Зараз у більшості випадків – це досить проста річ – я забув ключі, я забув вимкнути світло чи яблучні стрижні – я найгірший у своїй родині, коли з'їв яблуко, відклавши його збоку, а потім просто забув про нього. Хоча деякі речі важливіші – забути річницю свого весілля... або забрати дітей зі школи, або те, що ваш бос не хоче, щоб усі знали, що вони таємно йдуть о 2...

Ми повертаємося до нашої серії про Господню молитву – ви відпочили – тепер ми повернулися. Минулого разу ми розглядали молитву як спосіб вираження нашої залежності від Бога – ця молитва – це не щось зайве, що ми робимо – це натомість реальна перевірка того, як все насправді – все, що я є, все, що я є, я залежу від Бог.

Немає дихання, яким я дихаю, і якого б Бог не дав, немає хліба, який я їм, щоб не залежав від Бога. Молитва повертає те, як я бачу світ, до його реальності. Ти Господь – Ти Господь хліб мій насущний. Я залежу від Бога. Це не обов'язкова річ. Це реальність для всього життя, усіх створінь під Творцем – коли ви стали християнином – ви не зробили Христа Господом свого життя – ви визнали Його Господом. Хліб наш насущний дай нам сьогодні.

Причина, чому я щодня, окрім неділі, постійно говорю про молитву, тому що я знаю, які забудькуваті люди.

«Прости нам наші гріхи. Як ми прощаємо тим, хто грішить проти нас».

Ісус не каже: якщо ви грішите, просіть прощення. Це просто там. Нормально – як ми молимося Ісусе – прости нам наші гріхи. Ісус ніби припускає, що нам це знадобиться. Коли я

був дитиною, я думав, що, якби... що, якби хтось міг прожити все своє життя без гріха... наприклад, ходити тротуаром і ніколи не ступати на жодну тріщину – на носках – але це маленьке бачення того, що таке гріх дуже подобається. У Біблії гріх — це не просто помилки, які потрібно витерти ластиком — він впливає на все. Ми бачимо це ще в Книзі Буття – коли гріх Адама не просто засмутив його та Єву, замість цього їхні стосунки, екологія, економіка – все це вплинуло на їхній гріх. Так само і сьогодні – коли я грішу – я грішу проти чогось чи когось. На них це впливає – друга половина рядка – пробачте тим, хто грішить проти нас. Коли я грішу – я грішу проти когось – це схоже на ті маленькі колиски Ньютона, які люди мали на своїх столах, усе впливало на все інше. Іноді ми думаємо, як це може статися з цією хорошою людиною? Як цю бідолашну дівчинку могли застрелити в Ліверпулі? Жахлива річ. Але ми знаємо чому насправді. Хтось зробив з кимось щось жахливе, що переросло в насильство, яке було нікому не призначене. Згрішили – страшна річ. Гріх може мати «я» посередині, але він завжди впливає на вас.

Коли Хаббл вийшов, люди були вражені, книжки виходили, документальні фільми дивилися – ми ніколи раніше не бачили Всесвіт у таких деталях. Але... ви бачили зображення з телескопа Джеймса Вебба? Хаббл був хороший; але Webb дозволяє нам побачити більше. У молитві ми стоїмо перед Богом і починаємо чіткіше бачити світ навколо нас і самих себе. Це ніколи не буде ідеальним зображенням, але – більш чітким. Ісус реалістичний щодо людства – воно грішить і буде грішити. Християни не відомі тим, що ми досконалі – ми відомі тим, що нас прощають, ми відомі тим, що ми прощаємо. Ми перебуваємо на дивному етапі розвитку культури, коли ми прикидаємося, що ти ідеальний такий, який ти є, ніколи не змінюйся, ніколи не йдїть на компромїс, і я цього не розумію. Ніколи не зміниться? справді? Ми повинні весь час прикидатися? Ні, Ісус справді реальний з нами. Ви коли-небудь хотїли зізнатися в чомусь не так. Сказати вибачення, і це просто з'їло вас, поки ви не можете. І коли ви це робите – зізнайтеся – як ох і тьфу – яке

полегшення, яке благословення бути відкритим. Отримавши прощення – прощаючи, ми звільняємося. Ми переходимо до «прости нам наші гріхи, як і ми прощаємо...» як ми... це важливий момент.

Але давайте поговоримо про це момент, тому що це великий коментар, який Ісус робить у кінці Господньої молитви

14 Бо якщо ви прощаєте іншим людям, коли вони грішать проти вас, ваш Небесний Батько також простить вам. 15 Але якщо ви не прощатимете іншим їхніх гріхів, то ваш Отець не простить вам ваших гріхів.

Нічого собі, Ісусе – це не схоже на обіцяний мені «шведський стіл» із простим горохом, який можна з'їсти – я думав, що прощення означало безкоштовну картку для виходу з в'язниці на все життя – ви знаєте, штрафи за перевищення швидкості розірвані, нічого страшного – можливо, дивне вбивство – це батько Тед До речі, до чого тут прощення інших? Це те, що я думаю, відбувається. Бог завжди наш суддя. Коли ми зізнаємося в своїх гріхах, ми визнаємо його – ми кажемо так, я не ідеальний – ти мій суддя і моє спасіння – я довіряю тобі і вірю, що ти зробиш те, що правильно... Але коли ми не прощаємо ми робимо навпаки. Те, що ми частково говоримо: «Я — суддя» — я їхній суддя. Тепер ваше судження може бути правильним – деякі з вас зазнали гріха – постраждали – у спосіб, який я навіть не хочу уявити, і це правильно, що ви почуваетесь скривдженими, біль, заподіяний вам, був недобрим, їхні дії були не виправдано. Але зрештою, зрештою, Бог усе ще є їхнім суддею. І коли ви прощаєте, ви говорите: «Боже, я вірю, що ти зробиш те, що правильно з цією людиною». Я їм не суддя – ви. Ви знаєте, як у багатьох псалмах звучить таке: «О, розбийте моїх ворогів і таке інше» — так, «Бог зробить вашу справу, і я вірю, що ви це зробите». І в цьому дивному процесі ми також стаємо вільними, тому що ми перестаємо прикидатися Богом, ми припиняємо намагатися займати позицію в наших серцях, позицію, яка насправді є ідолопоклонництвом, сказати «ні», я їхній суддя.

Ось чому Ісус може сказати: якщо ви не пробачите, ви не можете отримати прощення. Бути прощеним означає визнати своє місце перед Богом, і прощення інших також є частиною вашого поклоніння – це означає, що ви Бог, а не я. Допоможи мені правильно побачити, як є речі.